

BODNÁR DÁNIEL

Sára Sándorral

Sára Sándor (1933) Kossuth-díjas operatőr-filmrendező, a magyar filmművészet kiemelkedő alakja. Operatőri munkásságára költőiség, festői látásmód jellemző (Szindbád, Árvácska, Hószakadás). Filmrendezőként elsősorban a 20. századi magyar történelem tragikus epizódjait mutatja be dokumentarista hűséggel: Pergőtűz, Magyar nők a Gulágon, A vád. 1993 júliusától a Duna TV főigazgatója, 1996-tól elnöke.

Önt nem vették fel rögtön a főiskolára az ötvenes években.

Amikor először jelentkeztem, 1952-ben, a legvadabb sztálinista-rákossista korszakot éltük. Apám egy kis falunak volt a jegyzője, s a törvénytelenések idején kétszer is internálták, így a káderlapom nem volt a legjobb. A sikertelen főiskolai felvételt követően elmentem a Földmérő és Talajvizsgáló Irodához, ahol figuránsként, majd technikusként dolgoztam egy évet. Egy év múlva azonban újra jelentkeztem. Ez az enyhébb Nagy Imre-korszak ideje volt. Így abban az évben fölvettek.

Ha jól tudom, másodszor már óvatosabb volt, mert azt írta be az életrajzába, hogy munkáscsaládból származik...

Igen, mert hamar rájöttem, miért nem sikerült a felvételem, és már a Földmérő és Talajvizsgáló Irodánál is azt mondtam, hogy apám vasúti pályamunkás, ami akkor igaz is volt. Az irodánál nem is értették, hogy kitűnő érettségim és munkásszármazásom ellenére miért nem tanulok tovább. El is akartak küldeni ösztöndíjjal Sopronba az Erdészeti Egyetemre, de én ragaszkodtam a Színház- és Filmművészeti Főiskolához.

Egy nem művészcsaládból származó ifjúra mi hatott olyan erősen, hogy filmes pályára lépett?

Ennek nagyon egyszerű oka volt: untam az iskolát, szerettem volna mielőbb túllenni rajta. Hatodikos gimnazistaként a kezembe került egy papír, amelyen azt olvastam, hogy a Színház- és Filmművészeti Főiskolára szakérettségivel is lehet jelentkezni. Gondoltam, így nyerek két évet, de későn adtam be a jelentkezési lapot, és nem is foglalkoztak vele. Bennem viszont megmaradt, sőt erősödött az érdeklődés a filmművészet iránt. A filmről akkoriban keveset tudtam, de nagy hatással voltak rám az olasz neorealista filmek. Nagyon érdekelt a történelem és az irodalom, verseket írtam, aminek nem volt különösebb jelentősége, hiszen Magyarországon majdnem minden fiatal megpróbálkozik a versírással. Az is ide tartozik talán, hogy az akkori kultúrpolitika egyik leggyakrabban hangoztatott jelszava az volt: a művészetek közül számunkra legfontosabb a film. Valószínűleg ez is hatással lehetett rám, hiszen a fiatalok vágya megváltani a világot.

Az, hogy viszonylag mélyről jutott a magasba, adott-e Önnek egy-fajta kiválasztottságtudatot?

Nincs bennem ilyen tudat. Meggyőződése, hogy ma is rengeteg fiatal tehetség van, de ahhoz, hogy kibontakozhassanak, megfelelő körülmények is kellenének. Emlékezzünk csak vissza, hogy 1948-ig a tehetséges falusi gyerekeket különböző módon segítették középiskolába, egyetemre, kollégiumokba. Ez sajnos az idő múlásával visszaszorult. Illyés Gyulát idézve: a magyar anyák ma sem szülnék tehetségtelenebb gyerekeket, mint hús vagy ötven évvel ezelőtt, és a vidéki, falusi anyák sem szülnék tehetségtelenebb gyerekeket, mint akiknek szerencsájuk van városban felnőniük. Igen sok tehetséges fiatal kallódik el. Hadd utaljak Szóts István filmrendezőre, aki mellett ifjúkoromban boldogan cipeltem az akkumulátort. Sokat beszélgettünk, és amikor először nem vettek fel a főiskolára, azt mondta: a tehetség nem vész el, legfeljebb elkallódik. Márpedig én nem fogok elkallódni, feleltem erre dacosan. Az kétségtelen, hogy erős akarat volt bennem: ha törik, ha szakad, én akkor is filmes leszek.

Mit lehetne tenni annak érdekében, hogy a mostaninál kevesebb tehetség vesszen el?

Szűkítsük le a kört a mi szakmánkra. Valószínűleg az is sokat segítené, ha a képzés decentralizált lenne. Visszatérve az imént mondtakra: a háborút követően néhány évig az arra illetékesek komoly gondot fordítottak a tehetségkutatásra. Horváth Terike, Soós Imre, Szirtes Ádám és még sorolhatnám azokat, akiket mind vidéken fedeztek fel. Ma már senki sem foglalkozik ezzel a kérdéssel, ha valaki fölvergődik valahogy, akkor jó, ha nem, akkor elvesz. Ezen mindenképpen változtatni kellene. Ugyanilyen fontos lenne, hogy a határon kívüli tehetségek érvényesüljenek. Istennek hála, hogy a Duna TV létrejött, és a határokon túlra is sugároz. Ez magával hozta a kábelhálózat kiépítését, mert úgy olcsóbb a vétel. Ehhez pedig szükséges egy kamera, egy ember aki mögé áll, egy másik, aki mellé, mikrofonnal a kezében és kérdez, tehát így jöttek létre a különböző stúdiók az egyes régiókban. Rövid kis tanfolyamokat tartunk az ottani munkatársak számára, s ezt a képzést a jövőben fejleszteni kívánjuk.

Az imént említette, hogy a fiatalok természetes vágya megváltani a világot. Ma viszont mint ha éppen ez hiányozna az ifjúságból. Lehetséges, hogy ez a kor már nem is igényli ezt, s a pályakezdők csupán ehhez igazodnak?

Biztos, hogy a fiatalok egy részében ma is megvan a világot megváltani akaró vágy, de összességében sokkal fásultabbak, és sorsukba beletörődöttebbek, mint amilyennek lenniük kellene. Sokan nem tudnak megfelelően élni a talentumaikkal, mert kedvezőtlenek a körülményeik. Ha például egy ifjú elhatározza, hogy filmes lesz, ahhoz sok minden kell, szándék, akarat és a megfelelő körülmények is. A fővárosban van nyolc art-mozi. Aki filmmel akar foglalkozni, az ezekben megnézheti a legfontosabb alkotásokat. De egy kisebb vidéki városban élő, filmes terveket dédelgető ifjú ezt már nem teheti meg. S akkor mit néz? A televíziót. És ha nem a Duna TV-t kapcsolja be, amely még értékeket közvetít, hanem a többi csatorna valamelyikét, akkor kész, elveszett: kimossák az agyát, másfajta gondolkodásra áll át, elhiszi, hogy a dömpinggel érkező

amerikai filmekben ábrázolt „valóság” a minta, holott nem az, de erre nem jön rá. S az ifjú tehetség máris rossz irányba megy el.

Vajon mi az oka annak, hogy az amerikai filmek közül elsősorban az erőszakot misztifikáló és hamis művilágot hazudó művek kerülnek képernyőre?

Említette, hogy lassan a Duna TV lesz az egyetlen csatorna, amely valódi értékeket közvetít, mégpedig főműsoridőben, nem pedig a hajnali, vagy a késő esti órákban, amikor alig néz valaki tévét. Az utóbbi időben azonban többször is elhangzott, hogy a Duna TV betöltötte hivatását, egyetlen érv sem szól amellett, hogy továbbra is önállóan fennmaradjon, össze kellene vonni a közszolgálati Magyar Televízióval...

Ennek alapvetően üzleti okai vannak, másrészt pedig a „multikulturális” hatalom nem gondolkodó honpolgárokat akar, hanem végrehajtó, személyiségüket vesztett figurákat. Ha valakinek kimossák az agyát, akkor bármire rávehető. Egyszerű fogyasztóvá válik, aki nem törődik a világ dolgaival, ez pedig kényelmes a hatalom számára.

Ez számárság. Éppen a fordítottja igaz: nincs egyetlen ésszerű érv sem, amely amellett szólna, hogy a Duna TV-t és az MTV-t össze kellene vonni. Mondok néhány tény: amíg a Duna TV-ben hétnyolcszázezer forintba kerül egy óra műsoridő, addig a Magyar Televízióban ez az összeg ennek legalább a háromszorosa. A gazdasági érv tehát nem működik. A Duna TV-nek alig négyszáz dolgozója van, az MTV-nek több mint kétezer. A Duna TV-nek a költségvetése még a szigorítások után is csupán harmada a Magyar Televízió költségvetésének. Ami pedig a műsorokat illeti, minden dicsekvés nélkül kijelenthetem: a közszolgálati ágat egyedül a Duna TV teljesíti. Minden előírt mutatót ötven és száz százalékkal túlteljesítünk. Nincs tehát ésszerű érv a Duna TV megszüntetése mellett. Az esetleges összevonás után pedig nem az történne, hogy olcsóbbak lesznek a műsorok, hanem az, hogy azok, amelyeket egyedül a Duna TV gyárt, és amelyek a Kárpát-medencében élő magyarok számára alapvetően fontosak, megszűnnének. Mi rendszeresen felkeressük a határon túli magyarokat, és így halljuk, mi az, amivel a nézőink elégedettek, milyen változtatásokat szeretnének. Legutóbb Erdély több városában — Gyulafehérvárott, Nagyváradon, Kolozsvárott, Brassóban jártunk, világi és egyházi vezetőkkel, értelmiségiekkel, egyszerű emberekkel, diákokkal találkoztunk. Ezeken a fórumokon elhangzott, hogy a Duna TV-nek nemzetmegtartó ereje van, sokak számára a mindennapi lelki kenyeret jelenti, az egyetlen élő kapcsolatot az anyaországgal. Ezenkívül a kétharmados médiatörvényben le van fektetve: a Duna TV önálló, független közszolgálati részvénytársaság, ugyanilyen független az MTV Rt. is. A kettő összeolvasztására, vagyunkat átcsoportosítására nincs lehetőség. Amíg tehát nem módosítják a médiatörvényt, addig teljesen fölösleges luftballonokat fölengedni, bizonyos dolgokról a figyelmet elterelni. Hozzá kell tennem, hogy a Duna TV kezdettől fogva a támadások kereszttüzeiben élt, így volt időnk megszokni az állandó fenyegetettségérzést. Azon azonban érdemes elgondolkozni, amit többen is megfogalmaztak már: az Antall-kormány létrehozta a Duna TV-t. A Horn-kormány eltúrte, nem szüntette meg. Most, az önmagát jobbközéphez definiáló Fidesz-kor-

mány akarja megszüntetni, amely fontosnak tartja a határon túli magyarokkal való törődést?

A Duna TV a többi csatornánál sokkal mélyebben foglalkozik vallási kérdésekkel is. Engedje meg a kérdést: igaz, hogy középiskolásként pap szeretett volna lenni?

Természetesen vallásos nevelésben részesültem. Turán nevelkedtem, katolikus környezetben. Később apám átkerült Ikladra, amely viszont sváb község és evangélikus. Az elsőt Turán jártam, a másodikat már járhattam volna Ikladon, de mivel evangélikus volt az iskola, három-négy kilométert gyalogoltam naponta, télen-nyáron Aszódra, katolikus iskolába. Nem voltam túlzottan vallásos diák, bár néha ministráltam, gyóntam, áldoztam, mivel ezek szinte kötelezőek voltak. Mégis, amikor negyedikes gimnazista voltam, máig nem tudom, hogyan és miért, fölmerült bennem, hogy papnak kellene lennem. Ennek köszönhetem, hogy mindig szem előtt tartom: a művészet is szolgálat, kötelességem mindig a maximumot nyújtani. Feladatomnak tartom, hogy megszólaljak azok helyett, akik nem tudnak megszólalni. Szolgálatnak érzem azt a hat esztendő is, amit eddig a Duna Televíziónál töltöttem. Szívesebben készítenék ugyanis játék- vagy dokumentumfilmeket, és remélem, hogy még fogok is, de most más a feladat, amit el kell végezniem. Ha ezt nem annak tekinteném, akkor már régen nem lennék itt. Ha az ember vállal valamit, akkor maradéktalanul végig kell vinnie.

Mondhatjuk-e, hogy Ön felemásan viszonyul a hithez?

Igen, az én hitem nem vallásos. Ateista azonban nem vagyok. Ha azt kérdeznék, milyen vallásban hiszek, nem tudnék erre válaszolni. A kereszténységen kívül más vallásokkal is megismerkedtem, amelyek hatottak rám. Úgy érzem, minden vallásban vannak értékes elemek. Az ember pedig hisz valamiben a lelke mélyén, mert belső hit nélkül igazán nagy dolgokat nem lehet létrehozni. De még a túléléshez is kell hit. Sokat foglalkoztam a hadifogság, illetve a Gulág poklát megszenvedő emberekkel. Közülük azok jöttek általában haza, akik hittek pápának vagy Istenben, vagy pedig abban, hogy egyszer hazajönnek.

XIII. Leó szentmise közben azt a magánkinyilatkoztatást kapta, hogy Isten a 20. századot a Sátánnak adja. Ön, aki annyit foglalkozik a múlt tragikus, megrázó eseményeivel, miként vélekedik erről?

Az biztos, hogy ez a század sátáni volt. Ha végiggondoljuk, hogy milyen tragikus események történtek, a két világháború, a Gulag, Auschwitz, napjainkban pedig Koszovóban, mindez elképesztő. A történelemben talán nem is voltak ennyire kegyetlen korszakok. Csak abban bízhatunk, hogy alapjában minden ember jó. Hogy aztán mikor, hogyan, mitől romlik el, erről sokat lehetne beszélni. Tény, hogy az emberek egy része mindig letér az igaz útról, és ha ez a romlott rész kerül hatalomra, akkor annak végzetes következményei vannak, amire sajnos bőségesen találunk példát századunkban.

Bibó István szerint a kereszténység képes arra, hogy legalább kis mértékben megszelídítse a tigris természetű embert. Nélküle a világ még kegyetlenebb lenne. Ez ellenkezője annak, amit Ön az imént mondott.

Ön szerint a gyermekek erkölcsi nevelésével lehetne finomabbá tenni a lelkeket, vagy igazuk van a ma divatos nézeteket vallóknak, hogy alig van hatása, kár erőltetni?

A hatvanas-hetvenes évek amerikai filmjeiben még elkülönült egymástól a jó és a rossz. Az utóbbi időben azonban a negatív főhőst rokonszenvesnek ábrázolják, és arra biztatnak ezek a filmek, hogy legyünk erőszakosak, kíméletlenek.

A kereskedelmi tévék vezetői és védelmezői a magas nézettségre hivatkoznak...

Ebben a kérdésben nem is értek egyet az általam különben nagyra tartott Bibó Istvánnal. Az persze kétségtelen, hogy a vallások rengeteget tettek az emberben meglévő jó kiteljesítésében. Nemcsak a keresztények, hanem a keleti vallások is. Valószínű egyébként, hogy valamennyi vallás híve egyazon magasabb pricipiumban hisz, csak másképp nevezi.

Annak, hogy a gyermeket milyen hatások érik a családban, mit tanul meg az iskolában, egy életre meghatározó, fölbecsülhetetlen szerepe van. Felbecsülhetetlen azoknak a televíziós csatornáknak a rendkívül káros hatása, amelyek nem az értékeket, hanem ezek ellenkezőjét zúdítják az emberekre. Ebben van óriási szerepe a Duna TV-nek, mert mi mások vagyunk. Sokszor a fejünkre olvassák a nézettségünket. Ez valóban alacsony, de a hatásunk fölbecsülhetetlen. Mert amikor azt mondja egy erdélyi kistalu polgármestere, hogy amióta a Duna TV-t nézik, azóta háromszor annyian jelentkeznek középiskolába, akkor ez valóban nem nézettségi mutató, hanem sokkal több annál: lelki-szellemi hatás, és ebben van hatalmas jelentősége a mi televízióknak. Vagy amikor elmesélik, hogy az óvodás gyerekek a Duna TV-n keresztül tanulnak meg magyarul. Nem véletlen, hogy annyi nyelvművelő műsorunk van. Igazuk van a határon túliaknak, amikor azt mondják: ha ezt megszüntetik, akkor a létüket szüntetik meg. Ez egy mai Trianonnal fog felérni.

Az amerikai filmek többsége akkor is ezt sugallta, csak nem jutottak el hozzánk, mert működött a cenzúra. A kultúrmocskot nem engedték be hozzánk. Csak a jobb amerikai filmek jöttek be, amelyekben valóban voltak értékek. Az elmúlt tíz-tizenöt évben pedig gátlástalanul ömlenek be ezek a szörnyűségek, hivatkozva a szabadpiac törvényeire. A médiatörvényben ugyan előírták, hogy hány magyar, illetve külföldi filmet mutathatnak be a tévécsatornák, de a minőség nincs előírva. Ehhez olyan filmválogató szerkesztőbizottságnak kellene működnie, mint a Duna TV-ben. Ahol ez nem működik, abnormális helyzet alakult ki, amerikai filmek tömkelegét vetítik minden csatornán. A Duna TV ezzel szemben tavaly hetvenegy ország filmjét vásárolta meg.

Egy filmrendező, aki az ötvenes-hatvanas években rengeteg szórazótató jellegű filmet csinált, egyszer azt mondta: a közönséget nem lehet eléggé lebecsülni. A kereskedelmi csatornák pontosan ezt az elvet követik, és egyre rosszabb filmeket sugároznak. A közönség egy része — és lehet, hogy a nagyobbik része — élvezi ezeket a filmeket, de sokan menekülnek ezektől.

Az *Őn pályája* 1956 után kezdődött. A hatvanas években a magyar film soha nem látott virágzásnak indult. Minek köszönhető ez?

1956 mély letargiát okozott rengeteg emberben. A forradalom leverése után a híradó- és dokumentumfilmgyárba kerültem. Büntetésből, mert '56-ban tagja voltam a főiskola forradalmi bizottságának. Voltak, akik le akartak radírozni a pályáról, de Szóts István, Illés György, Olty Magda mellém álltak. A híradó- és dokumentumfilmgyárban segédoperatőri feladatokat bízta volna rám, így talán érthető, hogy nem volt kedvem dolgozni. A felkínált munkákat nem fogadtam el, többet ért számomra, hogy olvastam, filmeket néztem, beszélgettem a barátaimmal. Létezett egy láthatatlan művészi mozgalom, de senki nem dolgozott közülünk, és nem is akart semmi- ben részt venni. Ez passzív rezisztencia volt. Ezt azonban egy fiatal nem bírja sokáig, hiszen tele voltunk energiával, tenniakarással, feszített bennünket a mondanivaló vágya. 1962-63 körül aztán, a politikai foglyok jelentős részének kiengedése után kezdett enyhülni az '56 utáni szörnyű terror. Volt egy fiatal, 25-30 év körüli, filmekből álló társaság, akik meg akartak mutatni valamit magukból és a korszakból, amelyben éltek. Így sikerült létrehozni a Balázs Béla Stúdiót, amelyhez tartozott többek között Kósa Ferenc, Gaál István, Huszárik Zoltán, Szabó István, akik a magyar filmgyártásnak mind a mai napig meghatározó egyéniségei. Itt rövid-, majd hamarosan játékfilmeket is forgathattunk — korábban ehhez több évet kellett statisztálni —, így hamarosan elkészült néhány olyan alkotás, amely nemzetközi díjat kapott. A másik lényeges momentum az volt, hogy a terror enyhülésével az akkori kultúrpolitika arra törekedett, hogy elhitesse: itt azért vannak lehetőségek, a szocializmusban mindenről szabadon lehet beszélni; szabadság és demokrácia van. A szocializmus még azt is megengedi, hogy állampénzen beszéljenek ellene. Mi pedig beszélünk, amennyire lehetett. A filmművészet szelep volt, kivételezett helyzetbe került, különleges lehetőséget kapott.

Ehhez képest elég gyakoriak voltak az összefüggések a hatalommal...

Ez valóban így volt, az összetűzések folyamatosak voltak, mert a hatalom sokszor megijedt önmaga engedékenységétől. Először biztatott, engedélyt adott egy-egy kényes témára, aztán visszahőkölt. Előfordult, hogy azt mondták a hatalom emberei: tessék elkészíteni egy filmet a térszbe lépés gondjairól. Elkészítettük Kósa Ferencsel, Csoóri Sándorral a *Tízezer napot*. Amikor elkészült, két évig betiltották a filmet. Mindig harcolni kellett tehát a hatalommal, de azért minden magyar film a többit is segítette, így azok a falak, amelyekről Kovács András beszélt, kijebb tolódtak, átugorhatóbbakká váltak. Persze a fal megmaradt, sőt magasabbra húzták, de mi már edzésben voltunk, és ha kellett, magasabbra tudtunk ugrani. És a világ felfigyelt a filmjeinkre, kíváncsi lett rá. A magyar film volt az egyetlen ablak, amin keresztül megláthatták, hogy mi van a vasfüggönyön túl, és ezért várták is a filmjeinket. A *Tízezer nap* is úgy nyert Cannes-ban nagydíjat, hogy itthon még nem is láthatta a közönség.

Mivel magyarázza, hogy lassan tíz évvel a rendszerváltozás után sem készült még a változásokat a reveláció erejével bemutató filmalkotás?

A mi filmjeink felhajtóerejét a politikai töltetük is növelte. A rendszerváltozás óta a politika kiszorult a filmekből. Ma az alkotók keresik, hogy mi is az a hajtóerő, ami emeli a filmek értékét. Most kellene az embert még jobban előtérbe helyezni, ráadásul az ábrázoláshoz újfajta filmnyelvre lenne szükség. A mostani válság azonban természetes. A művészetekre mindig az volt jellemző, hogy a nagy korszakokat a keresgélés időszaka követte. S egyszer csak felbukkan majd az az alkotó — valószínűleg a fiatalabb generációból —, aki az eddigiektől eltérő módon tekint a világra, mégpedig úgy, hogy azt a nézők is értékelni fogják. Bízom abban, hogy lesz még olyan időszaka a magyar filmgyártásnak, mint a hatvanas évek, amikor tömegesen készültek a jó filmek. Biztos lesznek olyan fiatal tehetségek, akik jelentős alkotásokat fognak létrehozni. Bár hozzátesszem, hogy nekünk könnyebb volt a helyzetünk: ha át tudtuk verni a forgatókönyvet, akkor az illetékesek már csak a kész filmet nézték meg, és megadták rá a pénzt. Ettől kezdve azt forgattunk le, amit akartunk, akár a forgatókönyv ellenére is. Ha egy film készen van, arról már beszélnek, még ha dobozban is marad, amiről tudnak, az előbb-utóbb vászonra fog kerülni. Manapság viszont a pénz dominál. A *Nyolcvan huszár*hoz vagy a *Szindbád*hoz hasonló film nem tudna elkészülni, mert nincs rá pénz. Az alkotók tehát rákényszerülnek, hogy olcsó filmekben gondolkozzanak. Ez pedig már a témaválasztást is behatárolja, amit nem lehet sokáig bírni. Képzelen el egy fiatal filmest, akinek egyrészt nincsenek összeköttetései, másrészt pedig nincs, aki pénzt adjon a filmjére. Ebben az anyagiak által meghatározott világban a film nem üzlet. A tőke pedig odamegy, ahol üzletet szimatol. A sokat emlegetett amerikai filmek is szigorú üzleti számítások alapján készülnek, még azt is előre kiszámítják, hogy tíz filmből mennyi lehet a selejt. Egy ilyen világban egy kezdő, álmodozó filmrendező elvész. A helyzet meglehetősen kilátástalan. A közszolgálati televízióknak kellene olyan erőseknek lenniük, hogy finanszírozni tudják ezeket a filmeket, de erre nem képesek, illetve amikor az MTV évi 32 milliárdból gazdálkodott, akkor tudtak volna filmet készíteni. A Duna TV hat év alatt egyetlen tévéjátékot sem tudott elkészíteni. Talán az idén sikerülni fog ez is. A nézők szeretik a magyar színészeket, akik valóban tehetségesek. Boldogan támogatnám a fiatal filmrendezőket, de kevés pénz van erre. Már a Duna TV megalakulásakor az igazgatóság elnökeként hozattam egy olyan szabályt, hogy a Duna TV-nél a reklámbevételek tíz százalékát játékfilmekre, öt százalékát pedig dokumentumfilmekre kell fordítani. Tisztában vagyok azzal, hogy ez kevés, de megjegyzem: ha a 32 milliárdból gazdálkodó és 16 milliárdos reklámbevétellel rendelkező MTV ezt az összeget játékfilmekre fordította volna, akkor nem halt volna el, és nem került volna olyan lehetetlen helyzetbe a magyar filmgyártás, mint ma. Holott nagyon nagy szükség lenne jó magyar filmekre.